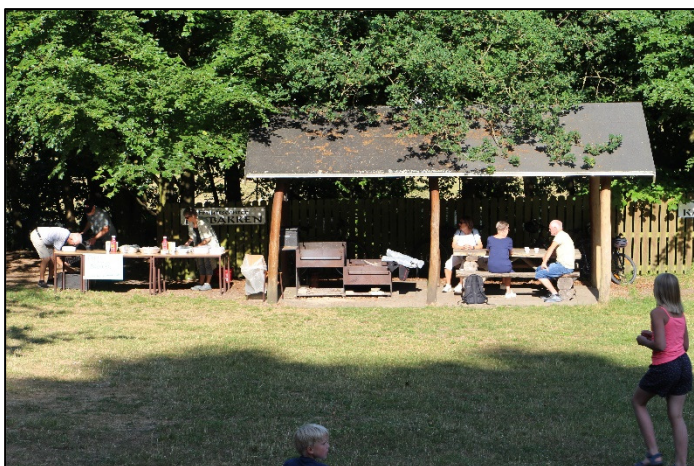

Sankthansfest på Katbakken 23. juni 2023

FDF i Øster Hornum afholdt traditionen tro Sankthansfest på Katbakken, og ”Vi spiser Sammen” sørgede for burgere til de fremmødte. Så vidt var alt som det plejer – dog måtte vi i år undvære bålet, da bål ville være fuldstændig uforsvarligt i den knastørre natur. Trods manglende bål, var det en god og hyggelig aften med tale af Søren Timmermann Olesen og Øster Hornum-sangen og Midsommersangen som fællessang. Under fotos fra aftenen kan man læse Søren's tale.

Søren Langdahl Timmermann Olesen holdt talen ved Sankt Hansfe- sten på Katbakken i Øster Hornum 23. juni 2023:

Tusind tak for at jeg må komme og tale for jer.

Sidst jeg fik æren, var der Corona i landet, og vi stod en lille flok nede ved kredshuset med god afstand og stre-
amede det hjem til jer. Denne gang står vi uden bål, så måske FDF snart skulle stoppe med at spørge mig. Det
bringer vist uheld.

Jeg har snart boet her i byen i 20 år. Da AK og jeg bestemte os for at flytte tilbage til Jylland efter et par år i
København, var vi ret enige om at vi i hvert fald ikke skulle bo i Øster Hornum. Det var et hul med underlige
mennesker hvor der aldrig skete noget. Næsten tyve år senere er vi dybt taknemmelige for at vi alligevel hav-
nede i Øster Hornum.

For vi opdagede hvor meget der egentlig skete. Hvor nærværende folk var. Hvor meget man kunne få til at ske,
bare ved at sige det. Byen er befolket af mennesker der vil hinanden og byen. Det mærkes når man lettere klat-
øjet skal være klar til et godmorgen i Brugsen, når folk konstant vil have dig med i en forening, eller når frivil-
lige sørger for at byen hele tiden ser skarp ud.

Det er en kultur der konstant er truet af en omverden der drejer sig mere og mere om mig og mine behov, og
mindre og mindre om de forpligtelser vi har som medmennesker for hinanden. Tiden vil så gerne fortælle dig at
du kan det du vil, og du skal skære de bånd der binder dig. Jeg tror desværre at det netop er de bånd der giver os
en plads i verden, så jeg ikke hele tiden skal tænke på hvem jeg kan blive, men i stedet kan tænke på hvordan
jeg bedst kan være mig i fællesskabet med andre.

Som mennesker har vi brug for det fællesskab til at spejle os i, finde nogen at se op til, mærke ansvaret for dem
der ser op til os, og føle samhørigheden med alle vores forskelligheder.

Jeg var til demonstration i går, noget jeg sjældent gør, fordi jeg synes det bliver et meget ensidigt budskab man
levere, ind i en yderst kompleks verden. Denne gang tog jeg dog afsted, fordi sagen truer den samhørighed jeg
finder så vigtig.

Det var omkring besparelserne på børneområdet, og vi var vel en 3-400 mennesker samlet foran rådhuset for at
gøre opmærksom på vores synspunkt. For de besparelser man har fremlagt, kommer virkelig til at ramme de
børn og unge der har det sværest. Selvfølgelig er diskussionen om skolelukninger vigtig, og især når vi bor i en
by der er nævnt i rapporten. Jeg tror dog jeg kunne leve med at skolen lukkede, hvis jeg kunne se at det betød at
vores børn og unge fik bedre mulighed for at lykkes. Det er bare ikke sagen. Vi er nævnt som en løsning for at
få et regneark til at gå op. Et regneark der er så farvet, og ikke tager højde for så mange parametre at man må
undre sig over politikernes accept af tallene.

Jeg er ret sikker på at vi beholder vores skole i denne omgang. Jeg er dog ked af at alle de besparelser der er
vedtaget nu, rammer vores evne til at tage sig af de børn og unge og deres familier der virkelig har brug for en
hånd i ryggen. Vi kommer til at opleve at deres udfordringer ikke møder den rette støtte i rette tid. Vi får flere
børn der skal tages væk fra vores lokale fællesskaber, for at få hjælp et andet sted. Det kan ikke passe i 2023 at
børn og unge skal vælges fra vores fællesskab fordi vi har så begrænset ressourcer at vi ikke kan varetage dem i
folkeskolen.

Vi fejrer jo Sankthansaften nu, og i morgen er det så Sankt Hans dag, en fejring af Johannes døberen, og indtil
1770 var det faktisk en helligdag. Den er placeret meget tæt på sommersonhvervet d 21 juni, som markerer årets
længste dag. Der havde vi 17 timer og 32 minutter med sol på himlen. Det er 10 timer og 31 minutter længere
en den korteste dag.

Deroppe på marken vil der normalt være et bål, og på toppen af den en heks, som symbol på den ondskab vi
ønsker at holde væk fra vores by. Traditionen med heksen er af meget ny dato, fra 1920erne, men traditionen

med at tænde blus er ældgammel. Ilden holder det onde på afstand, og vi følte os sikre tæt på den. Den oplyste det skræmmende vi ikke kunne se i mørket, og holdt de vilde dyr væk.

Den slags ondskab vi i dag skal oplyse er tanken om at pengene altid skal passe, og vi så bagefter må se hvor meget plads der er tilbage til medmenneskelighed. Tanken om at jeg har en masse rettigheder der skal opfyldes for at jeg kan have det godt, og vi derefter kan se på hvor meget der er tilbage som jeg kan bidrage med. Tanken om at min værdi kan måles af omverden, og jeg derfor kan dømmes mindre værd. Til denne oplysning virker bål ikke, målinger virker ikke, og det kan ikke sættes i et regneark. Det kræver samtaler, det kræver forståelse og åbenhed, og det kræver frigørelse fra vanetænkning.

Så kære Øster Hornum. Vi skal snakke mere sammen. Ikke på den der konfronterende SoMe måde, hvor man til sidst tæller likes, og så har man en vinder. For verden er ikke rigtig og forkert, men den er mangfoldig og nuanceret. Derfor skal vi mødes over en kop kaffe, et glas rosé eller en dåseøl og lytte på hinanden. Vi skal bruge hinanden som små spejle, så vores liv kommer i perspektiv til vores medmenneskers. På den måde kommer medmenneskelighed til at vægte højere end tal og målinger
Tak for jeres lytning til min enetale. Nu må i gerne se jer omkring og starte samtalen igen.